

Wstęp

Integracja sensoryczna, zaburzenia przetwarzania sensorycznego oraz wpływ tych zaburzeń na funkcjonowanie dzieci, młodzieży i osób dorosłych jest zagadnieniem nowym, jednak doczekało się już wielu opracowań. Publikacje twórczyni teorii integracji sensorycznej A.J. Ayres również miały już liczne wznowienia. Stanowią też inspirację do podejmowania kolejnych badań dotyczących tego zagadnienia. W Polsce problematyką integracji sensorycznej zajmuje się coraz więcej badaczy. Na związek nieprawidłowej kontroli posturalnej z zaburzeniami czytania, występującymi w dysleksji rozwojowej, zwrócili uwagę K.S.H. Rochelle, C. Witton i J.B. Talcott (2015). Powołując się na badania R.I. Nicolson i A.J. Fawcett (1995) oraz C.J. Stoodley i wsp. (2005), zwrócili uwagę na powiązanie dysleksji z szerokim spektrum symptomów behawioralnych, m.in. z brakiem koordynacji w zakresie dużej i małej motoryki oraz słabą kontrolą posturalną. Doszli jednak do wniosku, że słaba stabilność posturalna jest bardziej związana z współwystępującym brakiem uwagi i symptomami nadruchliwości aniżeli z samą umiejętnością czytania.

Badania w zakresie integracji sensomotorycznej u dzieci dyslektycznych poddanych różnej stymulacji sensorycznej przeprowadzili A.R. Viana, M. Razuk, P.B. de Freitas i J.A. Barela (2015). Zwrócili uwagę, że dzieci dyslektyczne „poza trudnościami w opanowaniu czytania i pisania, wykazują również słabą kontrolę posturalną, która może być związana z tym, jakie bodźce sensoryczne z różnych kanałów zmysłowych są integrowane w odpowiednią aktywność motoryczną.. Wśród badaczy zajmujących się problematyką integracji sensorycznej jest również coraz więcej Polaków. Oprócz M. Matyi i M. Domagalskiej (1998), Z. Przyrowskiego (2004, 2012), M. Wiśniewskiej (2006; 2012) i D. Jagodzis (2013), badania w zakresie zaburzeń procesów integracji sensorycznej prowadzili również S.H. Rochelle, C. Witton i J.B. Talcott (2015) czy J. Szmalec (2019).

W książce przedstawiono ćwiczenia na postawę, równowagę, motorykę dużą, obustronną koordynację wzrokowo-ruchową. Z ćwiczeń tych skorzystać mogą zarówno rodzice, jak i terapeuci pracujący z dziećmi, nauczyciele przedszkola i edukacji wczesno-szkolnej, logopedzi czy fizjoterapeuci.